

Gadens biografi

af Jasna Guzman, 14 år

Mange af os fødes i ringe kår, fordi der ikke er nogen til at tage sig af os. Når vi kun er få måneder gamle, forlader vores mødre os ensomme og ubeskyttede. Jeg spørger mig selv, om alles liv er som vores.

Som dagene går, bliver de til år fulde af ensomhed og svigt. Nogen gange går der ugen, hvor der ikke er noget at spise. Sådan er virkeligheden. Hvordan skal jeg trøste min mave! Så må vi spise affald, fordærvet mad, rådne frugtrester, ækle lugte... Og når du så tror, at nu er der ikke mere, nu er der ingen udvej, så får folk ondt af os og giver os mad. Men det er ikke det samme, for vi skal spise på gaden, og fra gaden må vi betragte andres familieliv. Det er ikke fordi, jeg vil bo lige dér, tilhøre hvilken som helst familie. Nej, høre til... høre til min egen familie, det er, hvad jeg drømmer om hver dag.

Der er dage, hvor jeg vandrer omkring på glemte gader, gader med mange børn. Pludselig er det, som var byen mine øjnes atlas, jeg kender den, som jeg kender mit eget hjerte. Det største problem er de lange nætter. Jeg vandrer af sted på en kappe fuld af stjerner eller under en grå og regnfuld himmel. Jeg er en rejsende, som for hvert skridt spørger... spørger om uretfærdigheden, spørger hvor håbet holder til, og hvem der styrer livet, mit liv... alles liv. Hvorfor er jeg så anderledes? Mit hjerte græder bittert af ensomhed, jeg føler mig alene i dette hav af mennesker.

Med alt dette som tynger mine skuldre, forstår jeg ikke, at folk undgår mig, når jeg vil lege. Måske fordi jeg er snavset eller ser farlig ud. Mange af os ser underlige ud... som vagabonder. Folk foretrækker at ignorere os og får os til at føle os usynlige.

Når man vokser op alene på gaden, lærer man mange ting for at overleve: hvordan vi skal forsvare os mod dem, som synes, at vi generer. Vi lærer at gemme os i hjørner af forladte huse eller under en bro, hvor vi kan sove om natten.

Mange af de, der som jeg, lever på gaden, holder ikke længe. Jeg har set, hvordan de dør, uden at nogen græder over dem eller giver dem en begravelse. De lærte aldrig at overleve, og på et sekund ophører de med at leve.

Kun de stærkeste klarer sig. Af denne triste grund må de, som har et sted at bo, og hvor de har det godt, virkelig udnytte det. De må gøre den familie, som tager dem til sig, lykkelig, for gaden er ikke noget rart sted, gaden er kold og fjern.

Regnvejrsgadene er et kæmpeproblem for os. Vi må lede overalt efter et sted, hvor vi kan være i tørvejr. Så er det, at vi allermest savner vores mødres varme og beskyttende mave. når det er koldt og vi ikke har noget at dække os med.

Nogle gange er der mennesker, som får ondt af os og tager os med til behagelige steder, hvor vi kan sove, hvor der er børn, som kæler med os, og hvor vi ikke fryser steder, som for en nat bliver vores hjem.

Hvor ville jeg dog elske at have en familie, som ville beskytte mig, passe mig og altid holde af mig.

Det sker, at når vi løber over en gade, hører vi pludselig et bilhorn, og bagefter vågner vi op et smukt sted, helt anderledes end der, hvor vi boede, for en gadehunds liv er ikke godt. Og heroppefra kan jeg nu se min krop ligge på den gade, hvor jeg altid løb omkring. Det regner og ingen husker mig. For de folk, som ser min knuste krop i kanten af vejbanen, er jeg bare en gadehund mindre. Synet af mit afsluttede liv gør mig trist. Jeg klamrede mig jo modigt og entusiastisk til det liv, selv om jeg altid var helt bevidst om min skæbne som gadehund.

Nu er jeg et vidunderligt sted, hvor der er mange som mig. Her er helt anderledes, for her ser alle glade ud, og der er personer, som tager sig af hver eneste af os. Det er som om, at dette er den sande side af det menneskelige liv, selv om vi har måttet gå så meget igennem inden, vi kom her. Her er der ingen gader eller bygninger, kun smukke landskaber så langt øjet rækker og træer, mange træer og ja, her kan jeg være lykkelig.